

До Шостого апеляційного адміністративного суду

Апелянт: позивач Антонова Марія Андріївна,

**для листування і зв'язку:
представник Антонової М. А. – Олійник Дмитро Вячеславович,**

**Відповідач: Київська міська державна адміністрація,
код ЄДРПОУ 00022527,
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
тел. 1551, ел. пошта: zvernen@kma.gov.ua**

Третя особа: Олійник Дмитро Вячеславович,

Третя особа: Шеховцов Олександр Володимирович,

Третя особа: Захарченко Геннадій Олександрович,

**звільнено від судових витрат на підставі п. 8 ч. 1 ст. 5
Закону України № 3674-VI «Про судовий збір»,**

**на рішення Окружного адміністративного суду м. Києва
від 18 лютого 2019 р. у справі № 826/23168/15 (суддя Григорович П. О.)**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржуване рішення отримано засобами поштового зв'язку 25.02.2019 р., що підтверджується копією поштового конверта з ШКІ 0105103732057 та роздруківкою онлайн-сервісу «Укрпошти». У зв'язку із прийняттям рішення в письмовому провадженні, відсутності такої події як проголошення рішення, прошу поновити строк на апеляційне оскарження.

У зв'язку з неповним і неправильним дослідженням обставин справи та вибірково-неправильним застосуванням норм матеріального права рішення суду підлягає скасуванню.

Стосовно доводів позову про неутворення Київрадою VII скликання (каденції 2014-2015 років, тобто періоду в який прийняте оспорюваний акт) власного виконавчого органу суд посилається на те, що рішенням Київської міської ради від 11.03.1999 р. № 161/262 сформовано виконавчий орган на базі Київської міської державної адміністрації.

Відповідно до ч. 1 ст. 51 Закону України № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» виконавчим органом сільської, селищної, міської, районної у місті (у разі її створення) ради є виконавчий комітет ради, який утворюється *відповідною радою на строк її повноважень*. При цьому, Київська міська рада (далі КМР) має діяти в межах повноважень, визначених статтями 26 Закону № 280/97-ВР та 22 Закону України № 401-XIV «Про столицю України - місто-герой Київ». Принципами місцевого самоврядування є, зокрема, законність і вибірність (ст. 4 Закону України № 280/97-ВР). Ці аргументи більш детально, у зв'язку з іншими нормами матеріального права викладені як у позовній заяві, так і в письмових поясненнях від 16.06.2016 р., 12.10.2017 р.

Проте, в порушення ч. 4 ст. 246 КАС в мотивувальній частині оскаржуваного рішення відсутні мотивована оцінка норм права, на які посилалася позивач, які суд не застосував, та мотиви їх незастосування.

10.12.2015 р. до матеріалів справи долучені клопотанням судові рішення адміністративних судів у справах № 2а-118/11 (2а/761/4/14), № 2а-1888/10, за участі відповідача КМДА, мотивувальними частинами яких встановлено, що КМР попереднього, VI скликання (каденції 2008-2014 рр.) не було утворено власного виконавчого органу.

Проте, у порушення ч. 4 ст. 78, п. 2, 3 ч. 4 ст. 246 КАС в оскаржуваному рішенні не зазначені вказані обставини, звільнені від доказування; не зазначені докази, відхилені судом, та мотиви їх відхилення; мотивовані оцінки аргументів, наведених позивачем щодо наявності чи відсутності підстав для задоволення позову.

В порушення п. 6 ч. 4 ст. 246 КАС в оскаржуваному рішенні відсутня будь-яка згадка про норми права, на які посилалася позивач, які суд не застосував (зокрема, щодо принципів законності, вибірності місцевого самоврядування та утворення виконавчого органу *радою відповідного скликання на строк її повноважень*, а не «раз і назавжди», начебто ще з 1999 року), та мотиви їх незастосування, тобто, порушено норми матеріального права.

Замість цього суд першої інстанції оперує нормами матеріального права, якими визначені повноваження органів місцевого самоврядування, стосовно чого взагалі немає предмету спору, і робить такий висновок:

Проаналізувавши викладені положення законодавства, суд дійшов висновку, що Київська міська державна адміністрація є виконавчим органом Київської міської ради, внаслідок чого посилання позивача на не створення КМР 7 скликання виконавчого органу судом відхиляються.

Натомість для цього було достатнім послатися лише на статтю 10-1 Закону № 401-XIV, якою КМДА визначено як організаційну основу для утворення на її базі виконавчого органу КМР, а не загроможувати зміст судового рішення видимістю «всебічного і повного» з'ясування всіх фактичних обставин.

Логічного ж пояснення тому, що рішення КМР № 161/262 від 11.03.1999 р. яке згадане, а також взагалі незгадане № 28/28 від 20.06.2002 р. є рішеннями КМР відповідно XXIII і XXVI скликання, а не КМР VII скликання, судом в оскаржуваному рішенні не наведено. Таким чином, оскільки КМР XXIII скликання *не є відповідною* у розумінні вимог закону, будь-яких доказів утворення виконавчого органу КМР саме VII скликання (каденції 2014-2015 р.) матеріали справи не містять і судом не спростоване того, що вже було встановлено рішеннями у справах №№ 2а-118/11 (2а/761/4/14), № 2а-1888/10, то, крім порушень норм матеріального права, в основу оскаржуваного рішення покладено недопустимий, згідно ч. 2 ст. 74 КАС доказ.

Іншою підставою позову було зазначено, що при виданні оспорюваного акту КМДА не було дотримано вимог Порядку, затвердженого Наказом Мінрегіонбуду № 390 від 30.07.2012 р.

24.03.2016 р. подані в судовий розгляд письмові пояснення щодо цієї підстави позову: як щодо недотримання процедури прийняття оспорюваного акту (зокрема, унеможливлення подачі пропозиції і зауваження щодо складових тарифів), так і стосовно того, що зокрема КП «Керуюча компанія з обслуговування житлового

фонду Печерського району міста Києва» не було визначено виконавцем послуг, яке такі пропозиції і зауваження вправі приймати.

16.06.2016 р. подані в судовий розгляд додаткові письмові пояснення щодо цієї підстави позову.

Так, відповідно до ч. 2 ст. 31 Закону № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» *виконавці/виробники здійснюють розрахунки* економічно обґрунтованих витрат на виробництво (надання) житлово-комунальних послуг і подають їх органам, уповноваженим здійснювати встановлення тарифів. Однак, матеріали справи не містять жодних доказів того, що підприємства, для яких оспорюваним розпорядженням встановлено тарифи для розрахунків зі споживачами (Керуючі компанії...) *були визначені виконавцями послуг* співвласниками цих будинків, або ж визначені такими органом місцевого самоврядування на конкурсних засадах (відповідно до п. 1.1, 1.6 Порядку визначення виконавця житлово-комунальних послуг у житловому фонді, затвердженого Наказом Держжитлокомунгоспу № 60 від 25.04.2005 р., ст. ст. 27, 28 Закону № 1875-IV). Тобто, саме *виконавці послуг* мають обґрунтовувати такі витрати, проте відповідачем КМДА не було виконане постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. у справі № 2а-1405/06, залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р., якою його зобов'язано визначити таких виконавців (публічна інформація (оголошення) оприлюднена в газеті «Хрещатик» № 63(4659) від 06.05.2015 р. в порядку ч. 11 ст. 171 КАС в ред. до 15.12.2017 р.). Тому розрахунки та калькуляції витрат Керуючих компаній..., які не є виконавцями і які подані до відповідача КМДА, який у свою чергу не виконує рішення суду про їх визначення, є неналежними і недопустимими доказами, оскільки одержані з порушенням порядку встановленого законом, і не беруться до уваги судом (ст. ст. 73, 74 КАС).

Проте, в порушення ч. 3, 4 ст. 246 КАС в описовій частині відсутня будь-яка згадка про ці підстави позову (недотримання Порядку, відсутності виконавців) і відповідно в мотивувальній частині оскаржуваного рішення відсутні обставини, встановлені судом, та зміст спірних правовідносин, з посиланням на докази, на підставі яких встановлені відповідні обставини; докази, відхилені судом, та мотиви їх відхилення; мотивована оцінка кожного аргументу, наведеного учасниками справи, щодо наявності чи відсутності підстав для задоволення позову.

Ще однією підставою позову для визнання оспорюваного акту незаконним було зазначено, що розпорядження КМДА № 442 від 30.04.2015 р., яке суд вважає рішенням органу місцевого самоврядування, було прийнято не на засіданні виконавчого органу (який в силу закону є колегіальним органом), а одноосібно і на власний розсуд заступником голови КМДА (в. о. голови КМДА) Пантелеєвим П. О.

Будь-яких доказів самого факту засідання колегіального органу, на якому прийнято оспорюваний акт (протоколу цього засідання, аудіо-, відеоматеріалів) матеріали справи не містять, тобто оспорюване розпорядження прийнято із грубим порушенням принципів законності, гласності, колегіальності, передбачених ст. 4 Закону № 280/97-ВР та законодавчо визначеної форми роботи виконавчого органу. При цьому, сам заступник голови КМДА Пантелеєв П. О. ніколи не був і не є заступником голови КМДА з питань здійснення самоврядних повноважень (заступники голови КМДА з питань здійснення самоврядних повноважень в порядку ст. 16 Закону № 401-XIV «Про столицю України -місто-герой Київ» не погоджувалися КМР на ці посади з 25.03.2010 р., згідно відповіді керівника апарату КМДА В. Бондаренка від 09.10.2015 р. № 009-4000; тобто така посада була відсутня аж до березня 2016 р., коли на ці посади були призначені Резников О. Ю. і Сагайдак І. В.).

Також і розпорядження Київського міського голови № 198 від 30.08.2014 р. «Про призначення Пантелеєва П. О.» і № 224 від 22.04.2015 р. «Про виконання обов'язків голови Київської міської державної адміністрації» не містять жодних застережень, що дана особа (Пантелеєв П. О.) чи його посада віднесені до системи місцевого самоврядування, отже й уповноважені розглядати питання і приймати

рішення, віднесені до виключного відання органів місцевого самоврядування (зокрема, заступника голови КМДА з питань здійснення самоврядних повноважень).

В цій частині суд посилається на розпорядження КМДА № 979 від 03.09.2014 р. «Про Тимчасовий розподіл обов'язків...», проте в порушення ч. 3 ст. 7 КАС не перевірів, чи відповідає такий «розподіл» положенням статті 16 Закону № 401-XIV при тому, що оспорюваний акт підписано особою, яка не погоджувалася КМР на посаду заступника з питань здійснення самоврядних повноважень, проте видає за своїм підписом акт від імені саме органу місцевого самоврядування.

Приводом звернення до суду є порушення прав позивача і третіх осіб на її стороні, які підлягали захисту з огляду на їхнє право щоденно споживати житлово-комунальні послуги за помірними цінами/тарифами, як у межах, щодо яких є пільги, так і поза межами норм споживання цих послуг. Відповідачем не визначено виконавців послуг і не перевірене при встановленні тарифів вимогу інформування суб'єктами господарювання споживачів про намір здійснити зміну тарифів за визначеними Порядком № 390 від 30.07.2012 р. способами; обґрунтування причин зміни тарифу з останнього чинного тарифу на утримання будинку 0,40-0,58 грн. (за відсутності інших законно встановлених, що відповідає правовим висновкам ВС у постановках від 04.06.2018 р. у справі № 760/12445/15, від 13.02.2019 р. у справі №752/14341/15) до розмірів тарифів, встановлених оспорюваним розпорядженням.

Завдання та основні засади адміністративного судочинства визначені у ст. 2 КАС (яка є відсильною від п. 7 ч. 4 ст. 246 КАС), проте суд відмовляючи у позові уникнув відповіді на питання щодо добросовісності, розсудливості при прийнятті відповідачем оспорюваного акту; та чи було дотримане принцип рівності перед законом соціально незахищених верств населення перед суб'єктами господарювання, які не є виконавцями послуг, але отримали право вимоги до споживачів за незаконними тарифами без достатніх на це правових підстав; та чи були оспорюване розпорядження прийняте пропорційне, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване оспорюване розпорядження.

Оскільки оскаржуване рішення не відповідає визначеним ст. 242 КАС критеріям законності і обґрунтованості, то підлягає скасуванню.

Переглядати справу прошу за моєї участі, як представника позивача у справі, оскільки провадження у справі про оскарження НПА, яка не є малозначною, відкрито ухвалою ОАСК від 06.11.2015 р. Відповідно до пп. 19 п. 1 ПП КАС положення цього Кодексу застосовуються з урахуванням підпункту 11 пункту 16-1 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України (представництво в суді у провадженнях, розпочатих до набрання чинності Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)», здійснюється за правилами, які діяли до набрання ним чинності, - до ухвалення у відповідних справах остаточних судових рішень, які не підлягають оскарженню).

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 13, 293, 317 КАС України,

ПРОШУ:

*поновити строк на апеляційне оскарження;
рішення Окружного адміністративного суду м. Києва від 18 лютого 2019 р.
скасувати, ухвалити постанову про задоволення позову.*

Додатки: *копія поштового конверту ОАСК із роздрукованою онлайн-сервісу «Укрпошти», копія довідки ідентифікаційного коду, посвідчення інваліда війни, довідки МСЕК, копія довіреності (для суду);*

копії скарги (для учасників).

25 березня 2019 р.

/Представник Олійник Д. В./